

леля Дѣмша. Тя сжществуваше въ нашето детско въображение като далечна, всемогжща и непостижима вълшебница, която живѣе нѣкжде си въ нѣкаква си сказочна София и държи смѣтка за всички наши добри и лоши постжпки.

Кого тя повече обича? Това бѣше единъ отъ най-честитѣ детски спорове, които свършваха по нѣкога дори и съ бой. Леля Дѣмша! Това бѣше най-силното оржжие на леля Станка противъ нашитѣ сръдни и немирства. Достатъчно бѣ само да каже:

— Мълчете, че ще пиша на леля ви Дѣмша!

И ние ставахме кротки и тихи, като смирено стадо агнета.

На сжщото небе, върху което на своя слнчевъ тронъ седѣше леля Дѣмша, живѣеше още едно създание, кротко и добро, русокосо като звезда. Това бѣше мѣничката Ангелинка, детето на леля Дѣмша. Нейното име се споменуваше винаги редомъ съ името на леля Дѣмша и будѣше въ нашитѣ сръдца затаена зависть.

Азъ бѣхъ тогава на дванадесетъ години. Моята служба у лелини бѣше да паса овцитѣ и всѣка сжбота, възседналъ на магарето, да нося храна на говедаритѣ въ планината, дето преспивахъ по две ноци, две чудни планински ноци подъ самитѣ звезди. Лежащъ край тлѣещия огнь въ малката колиба, азъ слушахъ вълшебнитѣ приказки на пастиритѣ, гледахъ какъ по тѣхнитѣ изпечени лица играе отражението на пламъка и заспивахъ магьосанъ, като въ skutитѣ на нѣкоя горска самодива. Вънъ царѣше върховно планинско мълчание, и азъ чувахъ само лекия шумъ на самодивскитѣ хора, снното проскимтяване на кучето,